

eul_wid: qnq-bb

Αἴλιος Ἡρωδιανός · Herodian of Alexandria

Homeric Schemes

Ὅμηρικὰ Σχήματα

Period: *Ῥωμαϊκή* [Roman](#)
Dialect: *Κοινή τεχνική* [Technical Koine](#)
Domain: *Γραμματική* [Grammar](#)
Format: *Λόγος* [Oration](#)

- ¹ Ἀβάκησα ν , ἡγνόησαν. καθίσταται δὲ ὁ σχηματισμὸς οὗτος οὕτως· ἔστι τὸ ῥῆμα φῶ τὸ λέγω· παράγωγον φάζω καὶ τροπῇ βάζω· ὁ μέλλων βάζω, ὁ παρακείμενος βέβαχα, ὁ παθητικὸς βέβαγμαι, βέβακται. βακτὸς ὡς πρακτὸς καὶ ἀκτὸς ῥεκτός· καὶ ἄβακτος ὡς ἄπρακτος, ὥσπερ οὖν ἀπὸ τοῦ ἄπρακτος ἀπρακτῶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἄβακτος ἀβακτῶ, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἄβλεπτος ἀβλεπτῶ καὶ ἄπεπτος ἀπεπτῶ καὶ ἄλεπτος ἀλεπτῶ καὶ ἄλλα μυρία. ἀβακτῶ οὖν καὶ κατ' ἔνδειαν ἀβακῶ, ὅθεν ἄβακας καὶ ἀβακήμονας καλοῦσι τοὺς ἀπαιδεύτους. ὅτι δὲ τὸ ἀβάκησαν σημαίνει τὸ ἡγνόησαν, ἡ ἀντιδιαστολὴ παρίστησιν· «οἱ δ' ἀβάκησαν πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἷη ἀνέγγων» (Hom. δ 249 f.) : Ἀγοστός, ἀγκών, ᾧ περιάγεται ἡ χεὶρ καὶ κάμπτεται. ^[10]
- ² τινὲς δὲ κόλπον, ἢ τὸ ἔνδον. γίνεται οὕτως· ἀγῶ ἀγέσω ἀγεστός ῥηματικὸν καὶ ἀγοστός ὡς τελεστός· Ἀδινόν (ἀδινόν cod.
- ³), λεπτόν· καταχρηστικῶς δὲ πυκνόν· Ἀδευκές, ἄδηλον, ἀφανές, ἄμορφον.
- ⁴ δέκω τὸ ἐπιμελῶς βλέπω, καὶ ἐπιτηρῶ. καὶ ὡς ἐκ τοῦ πρέπω ἀπρεπής, σέβω ἀσεβής, οὕτως ἐκ τοῦ δέκω ἀδεκής, καὶ κατὰ παρένθεσιν τοῦ υ ἀδευκής. σημαίνει δὲ τὸ μὴ ὀρώμενον, ἢ τὸ δι' εὐτέλειαν καὶ δυσμορφίαν παρορώμενον· Ἄητο ν , τὸ μέγα καὶ πολυσχημάτιστον, οὕτως· ἐῶ τὸ πληρῶ, ἔημι ἔσω· ἔτον (so) τὸ πληρὲς καὶ μέγα, καὶ κατὰ ἔκτασιν ἦτον (so), καὶ τὸ α πρόσκειται, σημαῖνον τὸ μέγα καὶ ἀχανὲς πέλαγος. ^[5]
- ⁵ τινὲς δὲ οὕτως· ἄητον (so) ἀντὶ τοῦ ὥρμητο· «δίχα δέ σφι θυμὸς ἄητο ν το » (so) (Hom. Φ 386) , ὅθεν καὶ ἀήτης ὁ ἄνεμος ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω· Αἴσθω ν , ἐκπνέων. ^[5]
- ⁶ οἱ δὲ μὴ αἰσθανόμενος, ἢ αἰστούμενος καὶ ἀφανιζόμενος, ὃ μᾶλλον ἐγγίζει. καὶ σχηματίζεται οὕτως· εἶδω εἶσω εἶκα εἶσμαι εἴσται ἴστος ὁ ὁρατός, αἴστος ὁ ἀόρατος, καὶ αἴστω, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ αἴσθω, μεταβαλόντος τοῦ τόνου διὰ τὸ μὴ ἐγνώσθαι τὸν σχηματισμόν· Αἰσσητήρ· οἱ μὲν τὸν κεκινημένον καὶ ἐντρεχῆ, παρὰ τὸ σεύω συῶ συήσω συητήρ. ^[5]
- ⁷ οἱ δὲ τὸν νέον· ἴσως καὶ τὸν αἴσιον καὶ κόσμιον περὶ τὴν αἴσαν· Ἀπινύσσει ν , ἀσυνέτως ἔχειν (so hat die hs.
- ⁸)· Ἀλοσύδνης· οἱ μὲν τῆς ἐν ἀλὶ τεθραμμένης, παρὰ τὸ ἴζω (am rande 34edw)· οἱ δὲ τῆς τοῦ ἀλὸς ἐμπείρου, παρὰ τὸ εἰδέναι ἴδνη καὶ ὕδνη.
- ⁹ οἱ δὲ παρὰ (so hat die hs.) τὸ σέεσθαι ἢ δονεῖσθαι· Ἀνέεργε· εἵργω τὸ θέμα, καὶ ὁ παρατατικὸς εἵργον εἵργες εἵργε, καὶ κατὰ διαίρεσιν ἔεργε καὶ ἀνέεργε· Ἀμολγῶ· οἱ μὲν μεσονυκτίῳ, οἱ δὲ

ἐσπέρας, οἱ δὲ πρωῒ, οἱ δὲ μεσημβρίας, οἱ πλείους δὲ τὸν καιρὸν σημαίνεσθαι βούλονται, καθ' ὃν ἀμέλγεται τὰ βοσκήματα: Ἄμνιο ν , ἀγγεῖον, ᾧ ὑποδέχονται τοῦ ἱερείου τὸ αἷμα, αἷμνιον καὶ ἄμνιον: Ἀνόπαια · οἱ μὲν ἀφανῆ, τινὲς δὲ τὸ ἄνω φέρεσθαι.

13 Ἐμπεδοκλῆς· καρπαλίμως δὲ ἀνόπαιαν, ἐπὶ τοῦ πυρός. οἱ δὲ ἀνὰ τὴν ὀπήν· τὴν γὰρ κάπνην ὀπήν καλοῦσιν· οἱ δὲ γένος ὀρνίθων οὕτω καλουμένων· οἱ δὲ πᾶν ὄρνειον οὕτω λέγεσθαι παρὰ τὸ διατρίβειν ἐν ταῖς ὀπαῖς: Αὐέρυσσα ν , ἄνω εἴλκυσαν, καὶ ἐπὶ τῶν ἱερείων καὶ ἐπὶ τοῦ τόξου καὶ ἐφ' (ὕφ' cod. ^[5])

14) ὁτουοῦν: Ἀφήτω ρ , ἐπίθετόν ἐστιν Ἀπόλλωνος.

15 καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν βελῶν· ἀφήμι ἀφήσω ἀφητῆρ καὶ ἀφήτωρ· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ πᾶσι φατίζειν, ὃ ἐστι μαντεύεσθαι: Ἀπεσκοράκιζε ν , ὕβριζεν, ἐξέρριπτεν ἢ ἐχλεύαζεν, εἰς ἐρημίαν ἔπεμπεν· ἀπὸ τοῦ κόραξ κόρακος κορακίζω καὶ ἀποκορακίζω.

16 σημαίνει δὲ τὸ καταλιμπάνω. λέγουσι γάρ τινες ὅτι ἐδόθη χρησμός τισι παρακαθημένοις πόλει, ἡνίκα ἴδοιεν λευκοὺς κόρακας, λύειν τὴν πολιορκίαν. αἰσθόμενοι δὲ οἱ ἐν τῇ πόλει καὶ κονία λευκάναντες κόρακας ἀφῆκαν πέτεσθαι. καὶ οὕτως οἱ πολέμιοι τοῦτ' ἐκεῖνο τὸ μαντευθὲν ὑποτοπᾶσαντες εἶναι ἀναστρέφειν ἔγνωσαν: Ἀμωσγέπω ς , ὅπως δὴ ποτε: Ἀμόθε ν , ἀπὸ τινος μέρους: Ἀπούρας· ἀπουρίζω, ὁ μέλλων ἀπουρίσω, ἀπουρίσας καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ι καὶ ς ἀπούρας: Ἄρσαντε ς , ἀπὸ τοῦ ἄρω ἀρῶ ἄρσω παρενθέσει τοῦ ς Αἰολικῶς. ^[5]

20 ἡ μετοχὴ ἄρσας: Ἀγηγέραται· ἀγείρω ἀγερῶ ἡγερκα καὶ ἀγήγερκα· ὁ παθητικὸς Ἀττικὸς ἀγήγερμαι ἀγήγερται καὶ ἐπενθέσει τοῦ α ἀγηγέραται: Ἄωρτο· αἰωρῶ αἰωρήσω ἡώρηκα ἡώρημαι ἡωρήμην ἡώρητο καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η ἡωρτο, εἶτα Δωρικῶς ἄωρτο: Ἄλτο· ἄλλομαι ἦλα ἡλάμην ἦλατο: Ἀμπεπαλῶν· πάλλω παλῶ ἔπηλα ἔπαλον παλῶν ὡς τὸ ἔμαθον ἔπαθον μαθῶν παθῶν, εἶτα μετὰ προθέσεως κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀναδίπλωσιν: Ἀφίκηκα ι , μέσος δεύτερος ἀόριστος Ἰωνικὸς ὑποτακτικὸς ἵκω, ὅθεν τὸ ἰκάνω ἰκνῶ ἰκνοῦμαι ἀφικνοῦμαι· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἵκον (so), ὁ μέσος ἰκόμην, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν ἀφίκωμαι, ἐὰν ἀφίκηται, εἶτα ὑποστολῇ Ἰωνικῇ τοῦ τ ἀφίκηται ὡς πύθηναι λάβηναι δείξηναι: Ἀγήοχ α , παρακεείμενος ἔχων πάθος καὶ διάλεκτον Ἀτθίδα· ἄγω ἄξω ἦχα καὶ μετὰ τῆς (τὴν cod. ^[5])

26) σὺν μὲν τὸ ξυνῆχα παρὰ Ξενοφῶντι ἀντὶ τοῦ συνήγαγον, καὶ προσθήκη δὲ Ἀττικῇ τῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν γραμμάτων δύο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο , ἐπεὶ φιλεῖ ὁ τοιοῦτος τὴν τρίτην ἔχειν βραχεῖαν, ἀγήοχα: Βλεμμεαίνει ι , θυμοῦται, γαβριᾶ· ἀπὸ τῆς φλεβός φλεβεαίνει ἥτοι ἀναρρώννυται καὶ προθυμεῖται· εἶτα τῶν στοιχείων γίνεται μετάληψις, ἐντεῦθεν καὶ τὸ νωθρόν ἀφλεβές λέγεται, ὡς ἄσφυγμον καὶ ἀκίνητον κατὰ ἡμιθνήτας: Βιώτ ω , ἀπὸ τοῦ βιώ· τὸ προστακτικὸν βιούτω, ὅπερ οἱ Δωριεῖς βιώτω ἐποίησαν: Βεβολήατ ο , παθητικὸς ὑπερσυντέλικος βολῶ βολήσω βεβόληκα βεβόλημαι ἐβεβολήμην ἐβεβόλητο καὶ Ἰωνικῶς ἐβεβολέατο, εἶτα ἐκβολῇ τῆς ἀρχούσης καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς Βῆ· βίβημι βήσω ὡς ἴστημι στήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος Ἰωνικὸς βῆ ὡς τὸ στή καὶ φῆ: Γλήνε α , τὰς πεπλανημένας (πεπλασμένας coni. ^[5])

31 Sturz)· γλήνην δὲ ὁ ὀφθαλμὸς ἢ ἡ πρόσοψις: Γέντο· ἐλῶ ἐλόμην Ἰωνικῶς, ἔλου ἔλετο καὶ συγκοπῇ ἔλτο ὡς ἦλατο ἄλτο· καὶ ἐπεὶ οἱ Δωριεῖς, ὅτε ἐπιφέρεται τῷ λ τὸ τ ἢ τὸ θ , μεταβάλλουσιν εἰς τὸ ν τὸ λ —«ἦνθόν τοι βοῦται» <Theokr.

32 eid. 1, 80> —, τὸ ἔλτο ἔντο ἐγένετο Δωρικῶς, εἶτα κατ' ἐπένθεσιν τοῦ γ , ἵνα μὴ συνεμπέση τῷ ἔντο ἀντὶ τοῦ ἐπλήρωσαν <Hom. A 469> , γέντο: Δενδίλλω ν , ἐννεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς κατὰ τὴν ἀναστροφὴν: Δέροτρο ν , τὸ δέρμα: Ἐδδεια· ἐπένθεσις γίνεται: Δέδοικ α , μέσος παρακεείμενος δέδοικα ὥφειλεν εἶναι, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐφωνίαν δέδοικα ὡς κέκλοφα· κέκλοπα γὰρ ὥφειλεν· ἀλλὰ προὔτιμήθησαν τῶν μέσων οἱ παρακεείμενοι: Δειδέχατα ι , ἀπὸ τοῦ δέδεκται·

Ἰωνικῶς δεδέκαται ὥφειλεν, ἀλλὰ δι' εὐφωνίαν τροπή γίνεται τοῦκ, <ὥς> ἐν τῷ τετύφεται τοῦπ: Ἐδήδοκ α, ἀπὸ τοῦ ἥδοκον (so) κατὰ ἀναδιπλασιασμόν: Ἐξέσσυτ ο, ἀπὸ τοῦ σεύω «ὥς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἐκτωρ» <Hom. ^[5]

39 Η 1> : Ἐρυτ ο, ἀπὸ τοῦ εἰρύω εἰρύσω εἴρυσσ αἰρυσάμην, «εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος» <Hom.

40 Δ 186> . ἐκ τούτου γοῦν τοῦ εἰρύω ὁ παρατατικός εἰρύετο, ὃς ἐν συναλοιφῇ καὶ ἐνδείξ τοῦ ι ἔρυτο. δυνατόν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν εἰς μι σχηματίζειν αὐτό· εἰρύω εἴρυμι, τὸ παθητικὸν εἴρυμαι εἰρύμην: Ἐπενήνοθ ε, ἀπὸ τοῦ θέω, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἔθω, ἐνέθω· ὁ μέσος παρακείμενος ἔνηθα καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν ἐνήνοθα: Ἐρηρέδαται· ἐρείδω ἐρείσω ἤρεια ὁ κοινὸς παρακείμενος· ὁ Ἀττικὸς ἐρήρικα ἐρήρισμαι ἐρήρισται, καὶ Ἰωνικῶς ἐρηρίσεται ὥφειλε <ν>· ἀλλὰ διὰ τὸ πάθος τοῦ ς πρὸς τὸ δ, καὶ ἄλλως ὅτι τοῦ ἐνεστώτος ἦν, τροπή γίνεται τοῦ ς πρὸς τὸ δ καὶ τοῦ ι δι' εὐφωνίαν πρὸς τὸ ε: Ἐρράδαται· ῥάζω ῥάσω ἔρρακα, ὡς τὸ μιάζω μιάσω μεμίακα, πιάζω πιάσω πεπίακα, κεκοπίακα, τέτακα, ἴλακα, πεπέτακα, ἀπὸ τοῦ κοπιάζω τάζω ἰλάζω πετάζω (so hat die hs. ^[5]

43 deutlich, nicht πετάσω)· ὁ μέσος ἔρραδα διὰ τὸ ζ· ἔρρασμαι ὁ παθητικὸς· τὸ τρίτον ἔρρασται καὶ Ἰακῶς ἐρράδαται: Εἰδώ ς, ἀπὸ τοῦ εἰδηκῶς, ὡς ἐστῶς ἀπὸ τοῦ ἐστηκῶς οὕτω καὶ τὸ κεχαρηότες (so hat die hs. ^[5]

44 fol. 86 r oben ganz deutlich) καὶ τετιηότες (τετιότες cod.) κατὰ συγκοπήν· χαρῶ τιῶ κεχάρηκα τετήηκα κεχαρηκῶς τετηκῶς καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ κεχαρηῶς καὶ τετηῶς (τετιῶς cod.): Ἐφνοχόει· τὸ θέμα οἶνοχοῶ (so)· ὠφνοχόουν καὶ ἐφνοχόουν: Ἐσσατο (ἔσσατο cod. ^[5]

46)· ἔω ἔσω, ὅθεν τὸ ἔσμα καὶ τὸ ἀμφίεσμα καὶ ἔσθος καὶ ἐσθής, τραπέντος τοῦ πνεύματος διὰ τὸ θ· ὁ μέσος ἀόριστος ἐσάμην· ἔσσατο ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον: Ἐμμορε (oder ἔμμορα): über dem worte steht das zeichen ˘

47 ...wodurch auf den rand verwiesen wird, wo das gleiche zeichen und ζήτηι steht. Ἐοργε (oder ἔοργα) (darüber steht das zeichen:, wodurch wohl auch auf den rand verwiesen werden soll, der aber kein entsprechendes zeichen bietet).

48 dann folgt ἔρρεχα ἔργω ἔοργα (über ἔρρεχα scheint ebenfalls das zeichen: zu stehen; nach ἔοργα steht nicht, wie nach den übrigen artikeln :, sondern ein punkt oben). Ἐγρήγορθ α, ἀπὸ τοῦ ἐγρήγορα πλεονασμῶ: Ἐπλευ· ἐπελόμην ἐπέλου καὶ Δωρικῶς ἔπλευ: Ἐλπεαι ὡς πέλειαι Ἰωνικῶς: (über πέλειαι wird durch: auf den rand verwiesen, wo dasselbe zeichen und κέλειαι: steht). ^[5]

52 Ἐσσο (ἔσσο cod.), ἐνεδέδυσσ· ἔω ἔσω ἦκα· ἔμαι ἔμην ὑπερσυντέλικος· ἔσο καὶ διπλασμῶ ἔσσο: Ἐπώρουσα· ὄρω (oder ὀρῶ) ὀρύω, ὡς ὄλλω ὀλύω ὀρούω κατ' ἐπένθεσιν: Ἐκπεσσο ν, δεύτερος ἀόριστος· πετῶ πεταίω παράγωγον, ὡς λιλῶ λιλαίω, καὶ ἐν συγκοπῇ πταίω.

54 παρὰ δὲ τὸ πετῶ τὸ προπετής ὁ σφόδρα πίπτων. ὁ μέλλων πετήσω, ὁ ἀόριστος ἐπέτησα, ὁ δεύτερος ἔπετον (allenfalls ἔπεσον), ὡς ὠλίσθησα ὠλίσθον, καὶ τροπῇ ἔπεσσον: Εἰλήλουθας· ἐλήλουθας, καὶ Βοιωτικὸν ἐλήλουθα, εἴτα ἐπενθέσει τοῦι: Ζωρότερο ν, ἀκρατέστερον ἢ ταχύτερον: Ἠκέστα ς, ἀκεντήτους, ἀδαμάστους: Ἡνι ν, ἀπειρίζυγον, ἢ τὴν τελείαν, ἀπὸ τοῦ ἔνος ὁ ἐνιαυτός: Ἐγερθε ν, ἠγέρθησαν, κατὰ συγκοπήν: Ἡρήριστ ο, ἀπὸ τοῦ ἄρω ἀρῶ ἀρίζω ἀρίσω: Ἡνίπαπεν· ἐνίπτω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦνιπον· διπλασιασμός ἠνίπαπε <ν>, ὡς ἠγαγεν, ἠκαχεν: Ἠλήλουθμε ν, ἐλήλουθαμεν, συγκοπή καὶ ἐπένθεσις καὶ ἔκτασις τοῦ κατ' ἀρχὴν ε εἰς ι: Ἠκαχεν· ἄχω τὸ λυποῦμαι, ὅθεν τὸ ἄχος· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦχον καὶ ἠκαχον, ὡς ἠγαγον καὶ ἠραρον: Ἡστο· ἔω ἔημι ἔμαι ἦμαι κάθημαι· ἦμην παρατατικός· ἦτο, ἦστο κατὰ πλεονασμόν· ἢ ἀπὸ ἔζω: Θέμωσ ε, ἠμέλησε, ἢ ἠγγίσε, ἢ μάλλον ἔοικε: Ἰζαλον (ἰζαλον cod. ^[5]

- ⁶⁶), τὸν τέλειον, ἀπὸ τοῦ ἰκέσθαι καὶ ἄλλεσθαι, ἢ ἐνιαύσιον, ἢ τριετῆ, ἢ τομίαν: Ἰόεντα σίδηρον ν , ἀπὸ τοῦ ἰοῦσθαι, ἢ τὸν εἰς ἀκίδας τετυπωμένον: Ἰδμεν (am rande), ἴσμεν Δωρικῶς, ὡς ὁδμή ἢ ὁσμή: Ἰψαο· ἰάπτω ἰαψάμην ἰάψω ἰάψατο καὶ ὑφαιρέσει τοῦ α καὶ τοῦ τ Ἰψαο: Κεκαφητό α , ἐκπεπνευκότα.
- ⁷⁰ καπῶ τὸ πνέω, ἔνθεν καπνώδης ἢ πυρρώδης πνοή, καὶ κῆπος ὁ περιπνεόμενος τόπος· καπήσω κεκάπηκα κεκαπηκῶς· Ἰωνικῶς κεκαπητότα, ὡς κεχαρητότα καὶ τροπῇ: Κέλεα ι , Ἰωνικῶς: Κεκάδοντο (so hat die hs.
- ⁷² , nichts anderes)· χάζω κέχακα κέχαδα, ὡς χέζω κέχοδα· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχαδον ἔκαδον, καὶ διπλασιασμός ἐκέκαδον· ὁ μέσος ἐκεκαδόμην, ἐκεκάδοντο: Κέχανδα· χάζω· ὁ μέσος παρακείμενος (so hat die hs.
- ⁷³ mit dem üblichen compendium) κέχανδα (κεχάνδα cod.) ἐπενθέσει τοῦν· ὅθεν τὸ «κεχανδότα πολλὰ [τε] καὶ ἐσθλά» (Hom. δ 96) : Λαισήι α , ἀσπιδίσκια, ἢ πάντα τὰ σκεπαστήρια, διὰ τὸ ἐν τῇ λαϊᾷ φέρεσθαι: Λέλογχα· λήχω λέληχα· τροπῇ τοῦ η εἰς ο λέλοχα, εἰς τύπον τοῦ κέκλοφα, καὶ ἐπενθέσει τοῦ γ , ὡς τὸ ἔνχος ἔγχος (am rande steht: ἐνέχεται γάρ): Μάστα ξ , τὸ στόμα, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι: Μολοβρό ς , ἢ τὸν ἀδδηφάγον, τὸν εἰς βορὰν προθύμως μολίσκοντα, ἢ τὸν μονοφάγον, ἢ τὸν πτωχὸν καὶ ὑπηρέτη μὴ χρώμενον, ἀλλ' αὐτομολοῦντα ἐπὶ τὴν βοράν: Μέμηλε ν , ἀπὸ τοῦ μελῶ (μο ε λῶ cod.
- ⁷⁸), ὅθεν καὶ τὸ μέλει· μολήσω μεμόληκα μέμολα, καὶ μέμηλα κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς η , ὡς ἐτέρωθι τοῦ η εἰς ο : Μέμασαν· μεμῶ μέμακα ἐμεμάκειν ἐμεμάκεισαν ἐμέμασαν: Νέαται· νῶ τὸ ὀγκῶ (l.
- ⁸⁰ οἰκῶ) νήσω, ὅθεν νηός καὶ ναός· νένηκα νένηται, καὶ Ἰωνικός (so, nicht Ἰωνικῶς. hat die hs.) νενέαται, καὶ ἄρσει τῆς ἀναδιπλάσεως νέαται: Ὅρσεο· ὄρω ὀρῶ· οἱ Αἰολεῖς θέλοντες βαρῦναί (βαρύναι cod.
- ⁸¹) φασιν ὄρσω, ὡς ἐπὶ (ἐπὶ ist aus ἀπὶ corrigiert) τοῦ κερῶ κέρσω, ὅθεν ὁ ἀκερσοκόμης: Ὅρώρει· ὄρω ὀρῶ ὦρα· μέσος παρακείμενος διπλασιασμός ὄρωρα ὁ ὑπερσυντέλικος ὀρώρειν: Ὅγκιο ν , ἢ σιδηροθήκη, παρὰ τὸν ὄγκον: Πηγόν· εὐτραφές, πεπυκνωμένον: Πεπίθοιμεν (so)· πίθω, ὅθεν τὸ πιθανός, ὡς ἀπὸ τοῦ ἰκω ἰκανός· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπιθον, ἐπιθόμην, πιθοίμην, πεπιθοίμην κατὰ ἀναδίπλωσιν: Πεπτηῖα ι , πεσοῦσαι (so hat die hs.
- ⁸⁶ , nicht πεπτηῖα, πεποῦσα, das lemma bezieht sich wohl auf Hom. ν 52)· πετῶ πεπέτηκα πέπτηκα, ὅθεν τὸ πέπτωκα· πεπτηκῶς, ὡς ἐστηκῶς, καὶ ἀφαιρέσει πεπτηκῶς πεπτηῖα, ὡς ἐστηκυῖα, μεμαυῖα: Πέπτωκα ἄλλως πετῶ πετώσω πεπέτωκα, καὶ πέπτωκα· ἢ ποτῶ ποτήσω πεπότηκα πέπτωκα: Πέφατα ι , πεφόνευνται.
- ⁸⁸ φῶ φάζω καὶ σφάζω φάσω πέφασμαι πέφασται, πέφαται καθ' ὑφαίρεσιν: Πέπονθα· πήθω πήσω ἔπαθον· πέποθα παρακείμενος μέσος καὶ πέπονθα: Πεφυζότε ς , λελιγμότες, ἀπὸ τοῦ φυζῶ καὶ λιχμῶ, λελιχηκότες πεφυζηκότες, εἴτα κατὰ συγκρότησιν: Παρμέμβλωκα· μένω μενῶ μεμένηκα (so)· μεμέμβληκα (so), ὡς ἔρρηγα ἔρρωγα· ἢ ἀπὸ τοῦ μολῶ μεμόληκα μέμολκα· ὑπερθέσει τοῦ λ μέμλοκα, εἴτα τροπῇ τοῦ ο εἰς ω μέγα καὶ [κατὰ] κατ' ἐπένθεσιν τοῦ β μέμβλωκα: Πόρκις (so), τῆς ἐπιδορατίδος ὁ δακτύλιος: Στίβ η , τὸ ἐκ τῆς πάχνης πάγος, ἐκ τοῦ ἐναντίου κληθὲν τοῦ στίβειν· δυσκίνητα γὰρ ποιεῖ τὰ μέλη: Στεῦται· στέγω, καὶ κατὰ παραγωγὴν στέω στέομαι στέη στέεται, συναιρέσει στεῦται: Σῶκο ς , ἐπίθετον Ἑρμοῦ, σάοικος, ὁ τοὺς οἴκους σώζων· ἢ ἀπὸ τοῦ σέσωκα σωκῶ σῶκος: Τήθε α , τὰ ὄστρεα, τὰ παρὰ τὴν θῖνα ἔρριμμένα: Τεῦχε· ἀναύξητον· οἱ γὰρ Ἴωνες οὔτε τὴν χρονικὴν οὔτε τὴν συλλαβικὴν ποιοῦσιν αὕξησιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρχονται ἐπὶ τε ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ καὶ ἀορίστου καὶ μέλλοντος: Ταφών· θήπω ἔθαπον θαπών, εἴτα καθ' ὑπαλλαγὴν τῶν στοιχείων εἰς τὰ

ἀντίστοιχα ταφών: Τετύκοντο · τεύχῳ ἔτυχον ἔτυκον, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἐτέτυκον ἐτετυκόμην: Τεθναίη · θνῶ τεθνῶ τέθνημι τεθνάς: Ὑπεμνήμυκα · ἡμύῳ ἡμύσω «τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος» <Hom.

- 101 B 373. Δ 290> . ἡμυκα, ἀναδιπλασιασμός ἐμήμυκα, ἐμήμνυκα πλεονασμῶ, σημαίνει δὲ τὸ ἐστύγνασε καὶ κατηνέχθη: Χώσεται ι , χολώσεται, καὶ κατὰ συγκοπήν· ἢ ἀπὸ τοῦ χώομαι χωόσομαι χώσομαι: Ὡρεσ ι , γυναιξί· ἀπὸ τοῦ ὀαρίζειν ἦτοι ὀμιλεῖν· ἢ ἀπὸ τοῦ συναρηρεῖναι, ἔνθεν καὶ ξυνωρίς, παρὰ τὸ συνηρμόσθαι: Ὡλένα ι , (am rande steht κυρίως) αἱ χεῖρες, ἀπὸ ὀλοῦσθαι καὶ πληροῦσθαι ἐνεργημάτων αἰεῖ: Τετρήχει · ταράσσω ταράζω τετάραχα τέτραχα τέτρηχα Ἰωνικῶς, ἐτετρήχει: Τέτληκα · ταλῶ ταλάσω, ἐξ οὗ ταλάσια ἔργα ταῖς γυναιξὶν οἰκεῖα, τὰ ἀπὸ τῆς ἐρέας καὶ τῶν τοιούτων· τετάλακα τέτλακα, καὶ Ἰωνικὴ ἐπέκτασις τέτληκα: Τεταγών · τάζω τὸ λαμβάνω, ἔταγον, διπλασιασμός τέταγον, τεταγών: Ἐαδότα (ἐαδότα cod.
- 108)· ἦδω τὸ ἡδονὴν ἐμποῖω καὶ ἀρέσκω· ὁ μέλλων ἦσω· ἦκα· ἦδα μέσος· κατὰ διαίρεσιν ἔαδα ἐαδῶς ἐαδότα (so): Καραδοκεῖ ν , τὸ τοῦ πράγματος κεφάλαιον ἐπιζητεῖν καὶ ἐπιτηρεῖν ὅποι χωρήσει (χωρήσει cod.
- 109)· παρὰ τὸ κára καὶ τὸ δοκῶ τὸ ἐπιτηρῶ: Κομιδὴ ἢ , συναγωγὴ, ἐπιμέλεια, ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς.
- 110 ἀπὸ οὗν τοῦ κομιδὴ ὀνόματος γίνεται κομιδῇ ἐπίρρημα: Κωμάσθα ι , κυρίως τὸ ἐπὶ τοῖς κοιμωμένοις βαδίζειν.
- 111 ἔστιν οὗν κῶμος ὁ καιρὸς ὁ ἀπὸ δείπνων πρὸς ὕπνον καλῶν. ἐκ τούτου καὶ τὸ κωμάζειν τὸ ἐπὶ ὕπνον βαδίζειν. τὸ δὲ κῶμος ἀπὸ τοῦ κοιμῶμαι, ἐξ οὗ καὶ κώμη τὸ χωρίον, ἢ κοιμητηρία καὶ ἀνάπαυσις τῶν ζώων: Καρυκεύουσ α , ἡδύνουσα (so hat die hs. ^[5]
- 112)· καρύκη γὰρ βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἐδεσμάτων συνεστηκός: Κατεκλήλυσ ε , κατεπράυνε, κατέθελεξε.
- 113 κηληθμός λέγεται ἢ τῆς ἀκοῆς θέλξις (über diesem worte steht in der hs. τέρψις)· εἴρηται ἀπὸ χαληθυμός τις ὢν, καὶ συγκοπῇ χαληθμός, καὶ τροπῇ κηληθμός. τὸ δὲ κηλῶ παρὰ τὸ χῶ τὸ χαλῶ, ὁ μέλλων χήσω, καὶ ἐξ αὐτοῦ χηλῶ καὶ κηλῶ: Κιγκλίδε ς , τῶν ἐν δικαστηρίοις θυρῶν. ^[5]
- 114 καὶ κιγκλίζειν (so hat die hs. deutlich) τὸ κινεῖν καὶ πειράζειν. καὶ κίγκλος ὄρνις τις, πυκνῶς τὸ οὐράδιον σείουσα, διὰ τοῦτο καὶ σεισοπυγίς ὀνομάζεται. κιγκλὶς οὖν, οἶονεῖ κυκλὶς οὖσα, παρὰ τοὺς γινομένους κύκλους σειομένης αὐτῆς: Καταπροέσθαι· προίημι· ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἔμαι, ὁ ἀόριστος ἔθην· ὁ μέσος ἔμην, τὸ ἀπαρέμφατον ἔσθαι καὶ προέσθαι: Κ Σ αρδαμύττειν (so), σημαίνει τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν, ἀπὸ τοῦ καρδάμου, ὃ ἄν τις προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει: Ὀν ῶ , σημαίνει τέσσαρα· ὄνῳ τὸ μέμφομαι· «νῦν δέ σευ ὠνοσάμην (ὀνοσάμην cod. ^[5]
- 117) πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες» <Hom. P 173> , τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. ὄνῳ τὸ ἀπολαύω, συζυγίας δευτέρας τῶν αὐτῶν· «αὐτὰρ (αὐτὰρ cod.) Ἀχιλλεὺς οἷος τῆς (so) ἀρετῆς ἀπονήσεται» <Hom. Λ 761 f.> . ὄνῳ τὸ ὠφελῶ (ὀφελῶ cod.). καὶ ὦνῳ, ὅπερ ὠνοῦμαι γράφεται: Nach diesem artikel folgt in der hs. noch folgendes: μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευδάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τὰ (am rande λν κ' = Λουκιανός) ἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς ἦν καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν (so) καὶ Ἡρόδοτος: sodann a linea: ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ κρημνοὺς προήειμεν διὰ τινος ἀκανθώδους καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ usw. bis herunter fol. 87 r . auf fol. 87 v steht von neuerer hand: περὶ τοῦ θανάτου τοῦ σοφοκλέους, und nun folgt die bekannte geschichte über das ende des Sophokles: Σοφοκλῆς ῥάγα σταφυλῆς καταπιὼν ἀπεπνίγη ε' καὶ ρ' ζήσας ἔτη: οὗτος ἀπὸ (so) ἰοφῶντος τοῦ υἱέος usw.,

also jedenfalls lauter dinge, die mit den σχηματισμοί in gar keinem zusammenhang stehen.

[15]